

מסורת הש"ס

לא תעיל לו: (ט) מיר מב, א כלס פיי מיר: (ח) תעיל לו: (ז) מיר ליר.

הגרות הב"ח

(א) נב' דהפסח לאו ממוחל הוא כיון: (ב) שם ליכא גיולה בבית או דלמא: (ג) ר"ה דיה מית וכו' ומרדח יפה וכו': (ד) באר' נפי' אלו כלים מליין:

מוסף רש"י

ותבא חובא. כלומר מוסיף מה שלקח המשיבין מזה ודושיין כו'. גול חמץ ועבר עליו הפסח אומר לו. לנגול הרי שלך לפניך. כעין מוסיף. והריק שאלו יבדו הוא כע"כ (ט) ונגול ששלם לו אמו עמלו וקרינא בה והיבד את הנגולה אשר נגול שהרי לא נשמה גיטין: (ג)

ועוד דקמשי ליה כשעמד בדין קודם מימתו והך העמדה מאי מהני הרי כבר נשבע ולא הויה דהא חוקמינן דלא הויה זב והויה זנו ועוד דקמשי כשעמד בדין מכלל דעד השתא נשאל עמד בדין והא נשבע הוא ואביו מכלל דבג"ד הוה הלך ל"ג ליה. וה"ג אי הכי חומש נמי משלם א"ר הונא כו' אי הכי ממון גמור הוא וחומש נמי לשלם: לפי שאין משלמין חומש על כספים שעבוד קרקעות. דחומש אמאי קאמי אשבעתא לאו שבעה היא דק"ל שבעות (דף מב:) אין שנבעין על הקרקעות והאי כן כי אשבעתא כבר לה שבעה הקרקעות דלא לאו משום אחריות נכסים לאו עליה רמיא לשלומי: רבא אמר. לעולם נגולה קיימת ודקשיא לך ולחייבי הן חומש על שבעות עמלו כיון דהויה זב כההיא דקפילא שממון אביו נתון זב מופקדת ביד אחרים וגולה זו כזוכה דבי אשבעתא האי בקושטא אשבעתא (ס) ולא מימא שניקרא אשבעתא דמסכרת (ע"ל) ומגן כמס' שבעות (דף טו:) וחייבים על זדון השבעה ועל שגגתה עס זדון הפקדון ואין חייבין על שגגתה גירדאמי כי הפסח דליביה אפקיה: לא שנו אלא שאין. אומה חיי פרוטה קיימת מן הגיולה עמלה וחיי פרוטה הוא דמחייב ליה ולא ממונה איכא אבל אם קיימת היא מן הגולה עמלה כרין לין: חיישין שמה שייקר. ומעמוד על הפרוטה: חייב לפרוטה לו. אגודה אחרת ואע"פ דהשתא לא שריא פרוטה כיון דכשעת גיולה היו שזה פרוטה בעי להאדוריה ולהוליקה אחריו: ופסא פסא. תנא דין קיימתו: שגילת. אחת מהשמים ששייר: ונשרה הפניה מהו. הוי גיולה או לא: אמר ליה רב אבהו רבינא בעי נזיר שגילת. ליה השערות אחת אחת קמבעיא ליה במתיה. כלומר הא דדאי גיולה הוי כיון שבעה שנה נלגה האי שיר הוה ביה שיעור גיולה וגיולה אחת ואע"פ דנשרה שנה גיולה הוא: שנשרה אחת. שבעה נלגה אין כאן שיעור גיולה: ה"ג מי אמרינן הפסח מיהא ליכא שיעור: חביב שניקבה ופסחיה שמריס. ונמטה ע"פ ארובה (א) וממרחת יפה כבינומיה וטומאה בבית מלל על העליה כולה מלגה כה שום טומאה דקיימת שמריס סמימה היא ולא שטלו ביה טומאה כמסקת כלס כפרק (ו) ואלו מליין: אגף. לשון מנופה. אגף חליה היה זה תמיהה שיעור נקב לטמא וכלי המקבל טומאה אינו חוץ כפני הטומאה ואגף כעט חליה מהו מי אמרינן דהשתא מיהא ליכא שיעור נקב או דלמא הא לא פסח שיעור סמימה: פסקה בזמורה. ואין שם שמריס: עד שימרח. כעט מן הצדדין של זמורה לפסחיה היטב: נשבע

הגולל עצים פרק תשיעי בבא קמא

קה.

עין משפט גר מצוה

אמר רבא גולל שלש אגרות בני פרוטות והוולו ועפרו על שתיים חייב להחזיר לו אחרת. פי' אם ישנה בעין מחזיר אותה ואם לאו משלם ליה שזה פרוטה כמו שהיתה שזה נשעת הגיולה והוא הדין בנחת שגולה והחלה שמחזיר לו אגודה או דמיה אלא רכומא נקט דלפילו בשלשה דקיים מלות השנה כדמרי אפי"ה חייב להחזיר לו אחת אפי"ג דמיה ומגא פונא דמיימי לא משמע מינה אלא היכא דגולל אחת והחלה דהסיא דמיה לגולל חמץ ועבר עליו הפסח היא רכומא דג' קאמר רבא מסכרת ומדנקט והחלו משמע דפשיטא ליה דלס גולל ג' אגרות שוות שמי פרוטות והחזיר לו כ' מהן דלא מיימי להחזיר לו שלישות כיון דמעיקרא נשעת גולה לא הוי ממונה ולשמה תייקר לא חיישין: ה"ג בעי רבא גולל ב' אגרות בפרוטה והחזיר אחת מהן מהו פי' אפרי' והשתא מיהא ליכא גיולה בבית או דלמא הא לא אהדר גיולה ול"ג הא דגרבס כספריס הוקרו ועמדה כו': מצות השבה אין כאן. נראה דלא בעי למפשט אלא דלא מעבד מלות השנה ומלות השנה מיהא לא קיים: מצות גי'וח אין כאן. ומעבד מלשמות יין ומלגטמא למתים כאלו לא גילה כלומר כמ"ד גי'וח מעבד דלמך ישתה הנזיר יין אחר כולם א"ג לפנין מזהו קאמר דלא קיים מלות גי'וח ואלניגא ד"עי דפלוגמא היא בזמיר כפי' ג' מינין (דף מו:). הרי' אפרו חבית שנקבה וסתמוה שפירם כו'. מה שפירס כקונטרס חבית שנתנה ע"פ ארובה ומלל על העליה אין נראה דהיא משנה דמיימי כמקור חבית שנקבה היא כמס' כלים כפ"י (מ"ו) דמשמע דמיימי להליל מה שנתנה אס היא כהל המה דאי הוה מיימי ע"פ ארובה היה לו לשנותה כמס' אהלות ועוד דלשון הללה לא הוה משמע הכי דה"ל למימר חוללת ונראה לפיכך דלירי חבית המוקפת למיד פמיל שאין טומאה נכנסת בה כהל המת ונקבה ככונס משקה דהכי הויה שיעורא כדלמך כמס' כלים (פ"ט מ"ח) וסתמוה שמריס מלל על כל מה שנתנה והא דלמך כסוף המלניע (שנת דף טו.) ולענין למיד פמיל עד שיפחת רובו היינו כסומה שאם נקבה וסתמה הוי שם כלי עליה עד שיפחות רובה דלא לא מהני לה סמימה דהוי כאלוים שגיבן כעט כיון דאין שם כלי עליו ולא כמו שפי' בקונטרס בהמלניע ולענין למיד פמיל עד שיפחת רובו דכלי חרס דרך נקיבו עד שיפחת רובו כדמוכח במסכת כלים כפרק שלשה דשיעורו ככונס משקה וכן משמע בהיא שמיא חסם בקונטרס נתנה קדירה ע"פ ארובה דלמך כ"ש הכל טומאה ככונס משקה ואפילו כ"ה לא מטהרי אלא עליה אבל קדירה טומאה אלתא

קלב א מיי פ"ח מהל' גיולה ודמיה הלכ' די ופ"ו מהל' שבעות הלכ' ג ד שמו לאין רה ופשוט ע"ג: קלב ב מיי פ"ו מהל' גיולה ואכרה הלכ' יא פמנ עשין עג טור ש"ע ק"מ ט"ו שמו ספי"ג: קלב ג מיי שם פ"א הלכ' ו סמג שם טושי"ע ח"מ ט"ו שם ספי"ג: קלב ד מיי שם טושי"ע שם ספי"ג: קלב ו מיי פ"ח מהלגט מירוח הלכ' ו: קלב ז ח מיי שם הל' ו: קלב ח ט"ו ב ל מיי פ"כ"ב מהלגט טומאה מה הלכ' ע"ג:

ושמאל

עומאה נכנסת כחוכו ככונס משקה: אגף חציה. מימה היכי דמיה הך בעיה להך בעיות דלעיל דכיון דגף אין כאן נקב ולמה לא חויעל דקמיה דמ"ל אס לא נקבה מעולם אלא כן ומ"ל שאגף חציה (ועוד) מימה דהכא אמר כסתמה שמריס שמה סמימה וכספ"ק דיבמות (דף טו:) אמרינן חבית של זמיר ומנוגלים כ"ש אומריס אין לביה ליקב ומוריס שאם נקבה וסתמה שמריס שריא כטורה י"ל דהתם ודאי לענין הכשר מקמתא לא ניחא להו לבעלים כמה שיוזא ממנה כיון שנקבה אף על פי שסתמה שמריס לאו סמימה מעלימא היא אבל לענין טומאה היא סמימה מעלימא:

